

မျှင်မ

ထိုကြောင့်

သူ့ကို ကျွန်တော်

ချစ်သည်

အခန်း (၁)

အနီးအဝေး ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် လူတွေ ကားတွေချည်း ကျပ်သိပ် နေသော်လည်း မျက်နှာ မြင်ကွင်းအားလုံးက ကာအတွက် အစိမ်းသက် သက်များ ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ။

မန္တလေးမြို့ကြီးမှာ လည်း ဒီလို လူတွေ ကားတွေ ရှုပ်ထွေးပွေလိမ် နေတာပဲ ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ဒေသ။

ရှုပ်နေတာလည်း မဆန်းပါ။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ကိုသွားသွား စိုးရိမ် တွန့်ဆုတ်တာမျိုးမဖြစ်ခဲ့။ ဒီနေ့ထိ စစ်ကိုင်း၊ မုံရွာလောက်သာ သွားလာ ဖူးခဲ့သော ကာအတွက် ရန်ကုန်မြို့ဟာ ထူးထွေခန့်ညား နေသည် မဟုတ်ဘဲ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေကို ဖြစ်လာစေခဲ့သည်။ ။

အဝတ်အစား သုံးလေးစုံလောက်ပဲ ဖြစ်သလို ထိုးသိပ်ထည့်လာခဲ့သည့် ကျောပိုးအိတ် အညို ရောင်လေးကိုလည်း ကျောမှာ မပိုးဖြစ်ဘဲ ပခုံး တစ်ဖက်မှာ ချိတ်ထားမိသည်။ ။ ဘူတာကြီးထဲက ထွက်လာတော့ ဘယ် ကိုသွားရမှန်းမသိ။

ရန်ကုန်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိပါ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်တော့ ရှိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ခုလိုမျိုး တစ်နယ်တစ်ကျေးကနေ လာရောက် တည်းခိုနေထိုင်ရလောက်အောင် ရင်းနှီးခဲ့ကြတာမဟုတ်။

“ရန်ကုန်ထိအောင်ပြေး သမီး၊ ဒါမှ မောင်မင်းညိုလက်က သမီးလေး လွတ်မှာ ၊ ဟိုမှာ အန္တရာယ်ကို ကြည့်ရှောင်၊ မီးစဉ်ကြည့်ကပေတော့၊ လောလောဆယ် ဘာဘကို လုံးဝ မဆက်သွယ် နဲ့ ဦး၊ မြန်မြန်လုပ် သမီး၊ သူ ပြန်မရောက်ခင် ...”

မင်္ဂလာဦးည ...

ကျက်သရေမင်္ဂလာကင်းမဲ့သော အလွန်ခမ်းနားသော်လည်း
ငရဲခန်းကြီးနှင့်လည်း တူနေသော ...

မင်္ဂလာဦးည၏ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးထဲမှာ သီကာကုံး ဆို
သော သူမဟာ ...

“ကျွဲ ...”

“ဟာ ...”

“အမလေး ...”

ခုံးတံတားကြီးပေါ်မှာ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်နေခဲ့
တာဖြစ်ပေမယ့် သတိ တစ်ချက်လစ်သွားပြီး တစ်ဖက်ကို ဖြတ်အကူး ...
ကားတစ်စီးဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ။

လမ်းကြောင်းအတိုင်း မှန်မှန်မောင်းလာသည့် ကားကလည်း အနီး
ကပ်ထိန်းဖို့ ခက်သွား၏။

ကာ ဘယ်လိုမှ ပြန်မဆုတ်နိုင်မီ ကားက တင်ပါးဆုံလေးနှင့် ပစ်
ဆောင့်သွားလေသည်။ ။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... လုပ်ကြပါဦး ရာဇာ မင်းလုပ်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်း
ပဲ၊ သေကုန်ပြီလား မသိဘူး၊ ဘုရား ... ဘုရား”

ကာ သတိမလစ်ခဲ့ပါ။

လမ်းပေါ်မှာ ခွေခေါက်လဲကျသွားရင်း ပြန်ထဖို့ ကြိုးစားနေမိသည် ။

ကားပေါ်မှ စကားသံတွေထွက် လာပြီး မကြာမီလူနှစ်ယောက် ဆင်းလာကြ၏။ တစ်ယောက်သည် ဒရိုင်ဘာနှင့်တူကာ တစ်ယောက်က အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်၏။ ဆံပင်ကို မြင့်မြင့်ထုံးလျက် ရွှေအိုရောင် ပိုးပျော့လက်ရှည်ကို ပြောင်အိနေသော ချိတ်ထဘီနှင့် ခန့်ညားစွာ ဝတ်ထား၏။

ဆံထိုး၊ လက်ကောက်၊ လည်တိုင်ဖျားမှာ ပြုံးပြက်လက်နေကာ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုခုမှ ပြန်လာ တာဖြစ်မည်။

ဒါမှ မဟုတ် ခုမှ သွားမှာ လား။

“မိန်းကလေး”

ဟု ခေါ်၍ အနားမှာ ပျာပျာသလဲ ထိုင်ချလိုက်သည် ။

လူးလဲထနေသည့် ကာလက်မောင်းလေးကို ကိုင်၍ မျက်နှာကိုလည်း သေချာငုံကြည့်၏။

“တော်ပါသေးရဲ့ ... ထူထူထောင်ထောင်လေး ရှိသေးလို့ ၊ မိန်းကလေး ဘယ်ထိသွားလဲဟင်၊ ခေါင်းတို့ လက်တို့ မှာ ထိသေးလား”

“ဟင့်အင်း ... ဟို ... ခါး ... ခါးကတော့ နာတယ်”

“ဪ ... အင်း ... နာမှာ ပေါ့ကွယ်၊ ကားနဲ့ တိုက်မိသွားတာကိုး၊ ကဲ ... ကဲ ... ထကြည့် စမ်းပါဦး”

အမျိုးသမီးကြီးက သူမကိုယ်တိုင် ဆွဲထူ၍ မနိုင်သောအခါ ဘေးမှ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ရပ်နေသော ဒရိုင်ဘာကို လှည့်ခေါ်သည် ။

“ဟဲ့ ... ရာဇာ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ ရုပ်ပြီးတော့ ဒီမှာ လာတွဲစမ်း”

“ရတယ်အန်တီ ... နေပါစေ”

ကာ ကိုယ့်ဘာသာပဲကားကို ဖေးမှီပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ။

ခါးထဲက မျက်ခနဲ ဖြစ်၏။

လူက ရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးသွားပြီးမှ မတ်တတ်ရပ်နိုင်သည်။ ။

“လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ့မလား ... မိန်းကလေးက ဘယ်သွားမလို့
လဲကွဲ့”

“ရတယ်အန်တီ ... ဒီတိုင်းပဲ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ့မယ်”

ကောင်မလေးက ကျောလယ်လောက် ဆံပင်အုပ်အုပ်လေးတွေကို ဖြ
န့်ချထား၏။ နဖူးထိပ်မှာ ဆံမြိတ်တိုတိုမရှိပါ။

အလယ်ခွဲဆံပင်က နောက်က ဆံပင်များ အတိုင်း တစ်တန်းတည်း
ရှည်၏။ ဖြူဝင်းသော မျက်နှာလေးမှာ နီမြန်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းပါးလေး
များက ထောင့်ချိုးညီနေ၏။

စိတ်ညစ်နေပုံလေးမှာ နာနေတာတွေပါ ရောထွေးကာ မျက်နှာလေး
က မျက်မှောင်ကုတ်လျက် နှင့် ဘယ်ကိုမှ လည်း စိတ်ဝင်တစားတော့
မကြည့်။

မျက်နှာရှေ့မှာ ရှုပ်နေသည့် ဆံပင်တွေကို နဖူးထိပ်မှ ထိုးသိပ်တင်ပ
စ်လိုက်၊ မျက်နှာငုံ့မိတော့ ပြန်ကျ ပြန်တင်။

နေရာမှ ထွက်ခွာဖို့ ကိုပဲ ကြိုးစားနေ၏။

“နေပါဦး ... သမီးရယ်”

အလွန် မာနကြီးတတ်သည့် ဒေါ်စင်ဒီသည် တော်ရုံမိန်းကလေးကို

သမီးဟု မခေါ်တတ်ခဲ့ပါ။

ယောက်ျားလေးတွေမြင်တိုင်းလည်း ကိုယ့်သားသမီး အရွယ်မို့ သား
လို့ ခေါ်တာမျိုး မရှိခဲ့ပေ။

ကိုယ့်ရင်သွေးက ရင်သွေးပဲ။

သူမက ဒီလိုပဲ ခံယူခဲ့သူ။

ဒီမိန်းကလေးကိုတော့ သေချာကြည့်မိလေ သဘောကျလေ ဖြစ်ရရ
င်း ...

ပြီးတော့ မြို့ကြီးပြကြီးမှာ မမှန်မကန် ဇာတ်လမ်းတွေ ဆင်တတ်ကြ
သလို ဒီကောင်မလေး မဟုတ်မှန်းလည်း အကဲခတ်မိပြီး ...

“ဘယ်သွားမှာ မို့လို့ လဲ”

ဟု မေးရင်း နောက်က လိုက်ခဲ့မိပြန်သည် ။

နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း လွန်သွားပြီးသည့် သူမက ပြန်လှည့်ကြည့်တော့
မျက်ခုံးလေးက မသိမသာရှုံ့မဲ့လို့ ။

“ဒီနားတင်ပဲ အန်တီ၊ ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်သွားလို့ ရပါတယ်”

“နေပါဦးကွဲ့”

ပြန်လှည့်သွားသည့် ကောင်မလေးကို ဒေါ်စင်ဒီက လက်ကို ဆွဲထား
လိုက်၏။

“ဒီနားတင်ဆိုရင်လည်း လိုက်ပို့ပါမယ်၊ ဒီတိုင်းကြီးတော့ ထောင့်နဲ့
ထောင့်နဲ့ လျှောက်မသွားပါနဲ့ ကွယ်၊ အန်တီအိမ်ကလည်း ရှေ့နားမှာ ပဲ၊
အိမ်ကိုခဏလိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး လိုအပ်တာ လုပ်ကို
င်ပေးပြီးမှ ပြန်ပါ”

“နေပါစေ”

ကဲ ... ပြီးပြီ။ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲဆို ကာမှာ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ လိပ်စာတစ်ခုမှ မရှိပေ။

သူများ ရှေ့မှာ ကာ မျက်နှာငယ်စွာ ကိုယ့်အကြောင်းကို မဖော်ချင်ပါ ။ ထို့ကြောင့် စားသောက် ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ဝင်ရောက်စားသောက်ရင်း နေရေးထိုင်ရေးကို စဉ်းစားမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆောင် တစ်ခုခုမှာ တော့ နေစရာရလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းလိုက်တာ ဘယ်သူမှ သိဖို့ မလို။

အမျိုးသမီးကြီးရှေ့မှာ ဟန်ဆောင် လျှောက်ပြချင်သော်လည်း ခါးထဲက နာ၊ ခြေထောက်က ထောက်လို့ မကောင်း။

ဒီ မိန်းကလေးက ဘာလဲ။

တမင် လူအထင်ကြီးအောင် မာန်လုပ်ပြနေတာလား။

စိတ်ထဲ တကယ်ပဲ ငြင်းနေတာလား။

ဒေါ်စင်ဒီ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်စိတ်လေးတော့ ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့် ကားထဲပြန်ဝင်ပြီး ထိုင်ပြီးကာမှ ...

“ရာဇာ ... နေဦး”

ဒရိုင်ဘာကိုတား၍ လျှောက်သွားနေသော ကောင်မလေးကို စူးစိုက်လိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

ကောင်မလေးက တစ်ချက်မှ ပြန်လှည့်မကြည့်။ နောက်ကိုကော၊ ဘေးဘီကပါ သူမကို လိုက်ကြည့်နေကြသည့် လူတွေကိုကော ဘယ်လိုမှ မော့မကြည့်ဘဲ ညာဘက်ခြေထောက်တစ်ဖက် ပေါ် မသိမသာ လက်

လေးဖီထားပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွား၏။

“ကောင်မလေးနောက်ကို လိုက်စမ်း”

သူမ အမိန့်ပေးလိုက်မှ ကားက စတင်ရွေ့လျား၏။

တံတားအဆင်းလောက်မှာ မိန်းကလေးက ရှိနေသေး၏။

ဒရိုင်ဘာက ကားကို ရှေ့တိုးမောင်းသွားပြီး လွတ်ကင်းသည့် တစ်နေရာမှာ ရပ်ထားလိုက် သည် ။

ဒေါ်စင်ဒီက လက်ကိုင်အိတ်ကို တံတောင်ဆစ်နားမှာ ချိတ်၍ ကားပေါ်က ဆင်း၏။ အနား ရောက်လာသည့် မိန်းကလေးက သူမကို မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းပြန်ငုံ့၏။

“ကဲ ... မငြင်းနဲ့ တော့ သမီး၊ ကားပေါ်တက် ... အန်တီကားနဲ့ တိုက်မိတာ အန်တီမှာ တာဝန်ရှိနေတော့ ဒီတိုင်းထားပြီး ဘယ်လိုမှ မသွားနိုင်ဘူး၊ အိမ်မှာ ဆေးခန်းရှိတယ်၊ တခြားကို သွားနေရမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ တက် ... တက်”

“ မဟုတ်ဘူး ... ကာ ...”

“ကဲပါကွယ် ... ပြောစရာရှိတာ နောက်မှ ပြော၊ လာပါ”

ဒေါ်စင်ဒီက ကာလက်ကလေးကို ဆွဲ၍ သူမကိုယ်တိုင် သေချာတင်ပေးပြီးမှ လိုက်တက် သည် ။

ကာ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့၍ ပင့်သက်ရှိုက်မိလေသည် ။

*

အခန်း (၂)

“ခဏလေး သမီး”ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလိုက်တာ ငါးမိနစ်ကြာမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ ။

သူမဘေးမှာ ဖြူ၍ မြင့်သော ဆံပင် တိုတိုရှင်းရှင်းနှင့် ရုပ်လက်ရှည် အဖြူ၊ အပြာရင့်ရောင် ချည်ချောပုဆိုးကို ဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ။ ဧည့်ခန်းကို လှမ်းမြင်ရသည့် နေရာလောက် ရောက်ကတည်းက သူကလည်း ကားကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။

ကားမျက်လုံးတို့ ကလည်း ဧည့်ခန်းမှာ ဟိုဒီ ဝေ့ဝဲနေရာမှ စကားသံ တချို့ကြောင့် ထိုနေရာမှာ ပဲ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည် မို့ သူ့မျက်လုံးများ နှင့် တန်းခနဲဆိုသည်။ ။

ကာကတော့ ဧည့်သည် မို့ မျက်နှာကို အပြေပြစ်ဆုံးထားတာပါ။ ထိုသူကတော့ ကားကို မြင်သည် နှင့် မျက်ခုံးထူထူနှစ်ဖက်က ဆတ်ခနဲတွန့်ကုတ်သွား၏။ စေ့ထားသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံက ပို၍ ဖိပိတ်သွားသလိုလို။

“လာ ... သား၊ သမီး နာမည်တောင် မမေးရသေးဘူး၊ ခါးကနာတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ခြေ ထောက်ကိုလည်း ထိတယ်ထင်တယ်၊ သူက အားနာလို့ နေပါစေချည်းပဲပြောနေတာ”

“ဟွန်း”

အသံကိုတော့ မကြားလိုက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ လွန်ခနဲ မဲ့ကျသွားသည့် နှုတ်ခမ်းထောင့်ကိုတော့ ကာ သေ
သေချာချာ မြင်လိုက်သည်။ ။

မဲ့ပြီးက ကာကပဲ၊ ဟန်ဆောင် အမှုပိုနေသလိုလို။

ကာ တွေးနေတုန်းပဲ ရှိသေးသည်။ ။

“လူနာကတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ရှုံးလောက်တာပဲ”

ဆိုဖာမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ထိုစကားကို ပြောလိုက်ရင်း သိသိသာသာ
မဲ့၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ခါးမျက်သွားတာ၊ ခြေထောက် ထောက်လို့ မရတာက စမ်းသပ်ဖို့
သိပ်မလွယ်တော့ မင်း အားကိုးလိုက်တာ မဆိုးပါဘူး၊ ကဲ ... ထ ...
လမ်းလျှောက်ပြပါဦး”

“မလိုပါဘူး ... ရှင်က ဒေါက်တာနေနိုင်စွမ်းလား”

ခြံဝမှာ တိုက်ခန်းလေးသတ်သတ်နှင့် ဆိုင်းဘုတ်ပြားလေးကို မြင်ခဲ့
သဖြင့် ဒေါက်ခနဲ မေးချ လိုက်တော့ သူ မျက်လုံး ဝင့်ကြည့်သည်။ ။

မဖြေသော်လည်း သူမ ထင်တာမှန်သွားသည် ကိုသိလိုက်၏။

အံ့အားသင့်သွားသည့် အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာကိုလည်း ဂရုမစိုက်
မိတော့ပါ။ တင်တင် စီးစီး ပြောတတ်ပုံရသော နှုတ်ခမ်းတို့ ကို ကာက
စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ တကယ့်ရောဂါ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်
သေချာလည်း ခွဲခြားစမ်းသပ် နိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငွေရရင်
ပြီးရောဆိုပြီး ဆေးထိုးလွှတ်၊ ပိုက်ဆံတောင်းနေပုံပဲ”

“ဘာကွ”

စားပွဲကို ဖြန်းခနဲပုတ်ကာ သူ့ခါးကြီး ထောင့်မတ်သွားတာကို ကာက
ရယ်ဟဟလေး ကြည့်နေပြီးမှ ဘေးမှာ ချထားသည့် အိတ်ကို ကောက်
ကိုင်လိုက်သည်။ ။

“ဟေ့ ... မင်း ... နေဦး”

နေနိုင်စွမ်းက ရှေ့ကို ကိုယ်ကြီးကုန်းလာကာ ဆွဲထားတော့မတတ်
တားသည်။ ။

“မင်းက ဘာမို့လို့ ကိုယ့်ကို စော်ကားတာလဲ”

“ရှင် ဘယ်လိုမြင်သလဲ၊ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ ကျွန်မက
မှန်တာပြောတာ၊ သူများကို ညာ တယ်ထင်နေတာ ကိုယ်ညာတတ်လို့ ပဲ၊
ရှင်ရှေ့ကို ကျွန်မက မရိုးသားစွာ ရောက်လာတယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်တဲ့
ရှင်အရည်အချင်းက ဒါလောက်ပဲ ရှိမှာ ပေါ့၊ ဆေးအပ်ကိုင်ထားတာ
ဆေးထိုး တတ်ဖို့ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း မသိသေးရင် မှ
တ်ထားဦး”

“တောက်”

“သား”

သူ ဝုန်းခနဲ ရပ်လိုက်သလို ကာကလည်း နေရာမှ မရွေ့သေးပါ။

ကြားထဲမှာ စားပွဲတစ်လုံးခြား၍ ရင်ဆိုင်ရပ်လိုက်မိကြလျှင် ဒေါ်စင်
ဒီက ထရပ်လိုက်ကာ

“ပြန်ထိုင်ကြစမ်း ... သား ထိုင်စမ်း၊ ကိုယ်က အိမ်ရှင်၊ သမီးလည်း
ထိုင်ပါ၊ သမီးကို အန်တီ ခေါ်လာတာ ရန်ဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ရောဂါကုဖို့

”

သူက မကျေမနပ်ပြန်ထိုင်ပေမယ့် ကာ မထိုင်ပါ။ အိတ်ကို တစ်ဖက်က လက်ချဆွဲထားရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။

“မကုတော့ဘူး အန်တီ၊ ကျွန်မရောဂါ အမှန်အကန်ပါပဲဆိုပြီး သူ့ရှေ့မှာ လည်း လမ်းလျှောက် မပြနိုင်ဘူး၊ ဒီလောက်နဲ့ ဘာမှ ဖြစ်မသွားပါဘူး၊ အစကတည်းက ကျွန်မ အန်တီခေါ်လွန်းလို့ လိုက် ခဲ့တာ”

ကာက ရှေ့ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ လှမ်းလိုက်၏။

ဒဏ်ရာက ကြာတော့ ပိုဆိုးလာသည်။ ။

ပေါင်ထိပ်မှာ တုတ်တစ်ချောင်း ကန့်လန့်သွင်းထားသလိုကြီး တင်းခဲလျက် စားပွဲပေါ်သို့ ဘေးတိုက်ပြုလဲသွားလေသည်။ ။

“အား”

“ဒုန်း”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အို ...”

ဒေါ်စင်ဒီ ဖမ်းဟန်ပြင်နေပေမယ့် မမီလိုက်။

စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးလေးလည်း ဒုန်းခနဲလဲကျကာ ကြမ်းပေါ်ထိ လိမ့်ဆင်းသွား၏။ ကာသည် စားပွဲပေါ်မှာ လက်တစ်ဖက်ထောက်လျက် တင်ပါးလွှဲ ထိုင်လိုက်သလိုလေး ကျသွားပြီး ...

“အ ...”

ပြန်ရပ်ဖို့ ကိုယ်ကို အားယူတိုင်း ခါးက မျက်နေသည်။ ။

“နေ ... နေ ... မထနဲ့ ၊ အန်တီ ထူမယ်”

ဒေါ်စင်ဒီ ကူညီမှ ဆိုဖာပေါ် ပြန်ရောက်လေသည်။ ။

စားပွဲနှင့် ဆိုဖာကြားမှာ ကျနေသော ကျောပိုးအိတ်လေးကို ဒေါ်စင်ဒီက ကောက်ယူပေး လိုက်စဉ် ...

“ဟင် ... သမီး သမီးအိတ်က ဖင်ပွင့်လို့ ပါလား၊ ဒါခါးပိုက်နှိုက်သွားတာပဲ”

“ရှင် ...”

မျက်နှာထက်မှာ တင်းထားသမျှ ပျောက်ကွယ်ကုန်၏။

ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူးဆိုသည့် အသိဟာ လူကို ချောက်နက်ကြီးထဲ တွန်းချပစ်လိုက်သလို တစ် ကိုယ်လုံး စိမ့်အေးသွား၏။

အားလုံးကို နေနိုင်စွမ်းက မဆိုင်သလိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေ၏။

ဒေါ်စင်ဒီက ပွင့်နေသည့် ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို အသာပြန်ချကာ မာနကြီးလွန်းနေသော ကာ့မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။

“အန်တီကလည်း ဖြူဖြူမည်းမည်း ကားပေါ်ဆွဲတင်တတ်တဲ့ သူတော့ မဟုတ်ဘူး သမီး၊ အန်တီ လူကဲခတ်တတ်တယ်၊ သမီးကို အန်တီက ယုံကြည်တယ်၊ စာနာမိလို့ လည်း ခေါ်လာတာ၊ သမီးမှာ မာနရှိသလို သားကလည်း လူကြီး မဟုတ်သေးတော့ ပြောတာဆိုတာ မှားယွင်းမှုရှိချင် ရှိမယ်၊ ဒါတွေကို မေ့လိုက်ပါတော့၊ သားက အပြောမှားသလို သမီးလည်း ချေပပြောပြီးပြီ၊ လောလောဆယ် သမီးရဲ့ ခြေထောက်ကိုပဲ ကြည့်ရအောင်”

“ကျွန်မ ...”

ကာ ဘာမှ မပြောရသေးမီ ဒေါ်စင်ဒီက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“နေပါဦး ... သွားဖို့ လာဖို့ အန်တီ စီစဉ်ပေးမယ်၊ အခု လောလောဆယ်

ယ် သမီး လမ်းလျှောက် နိုင်ဖို့ က အရေးကြီးတယ်”

ဒေါ်စင်ဒီက နေနိုင်စွမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

နေနိုင်စွမ်းက မကျေလည်သေးသည့် မျက်နှာနှင့် နေရာမှ ထထွက် သွားလေသည်။ ။

“မိသွယ်ရေ”

“ရှင် ... ကြီးကြီး”

မိသွယ်ဆိုသော ကောင်မလေးက ပန့်ကေတိုတိုလေး ပိန်ကပ်ကပ် အရပ်ရှည်ရှည်လေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ။

အသံနှင့်အတူ လူလည်း အနားရောက်လာ၏။

“လာတွဲစမ်း ... ငါ့အခန်းထဲကိုပို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ ... ဒါနဲ့ သမီးနာမည်က ဘယ်သူ ...”

“သီကာကုံး”

*

အခန်း (၃)

ဆံပင်က လှိုင်းတွန့်သေးတာကြီးတာ ဘာမှ မထင်။ တိုတိုရှင်းရှင်းနှင့် နက်မှောင်ပြောင်လက်နေပြီး တစ်ပင်ချင်း စင်းနေ၏။ ဆံစပ်အခြေတွေမှာ စိမ်းညိုနေသည် ။

ဖြူသော အသားက ဝင်းစိုနေသဖြင့် အကြည့်ခံသည့် မျက်နှာမျိုး။ ပြီးတော့ လှသည် ဟု ပြောယူရလောက်အောင် ပွရောင်းဖုထစ်ခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ နှာတံက ထင်းနေသည် ။

ထူနက်သော မျက်ခုံးတန်း နှစ်ဖက်နှင့် မျက်တောင်တိုစိပ်စိပ်တို့ ရှိသည် ။ မျက်ခွံအကွာအဝေးက သိပ်မကျယ်။

မျက်လွှာချ၍ ဆေးထိုးဖို့ ပြင်နေသည့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်ရှိနေရင်း ကာက ပိုက်စိပ်တိုက် ကြည့်သည် ။

ယောက်ျားတွေထဲမှာ တောင် အရပ်မြင့်တဲ့ လူဟု ပြောရလောက်အောင် မြင့်သောအရပ်နှင့် အဆီပိုမရှိသော ခပ်သွယ်သွယ် ကိုယ်ကလည်း အနေတော်။

ဤယောက်ျား တော်တော်ချောပါသည် ။

ဆရာဝန် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဂုဏ်ပုဒ်ကလည်း ထင်းနေလိမ့်မည်။ ကာ တောင့်တောင့်လေး ထိုင်နေဆဲ ဆေးထိုးအပ်ကိုင်လျက် သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာသည် ။

“လဲ့လိုက်”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

“ဟ ...”

မျက်နှာက တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ဖြေချသည်။ ။

စိတ်လျှော့ပေးလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ အံ့ကြိတ်၍ ဖြစ်၏။

“မင်းကို ဆေးထိုးမလို့ လေ၊ ဘာထင်လို့ လဲ”

“ဟွန်း”

ကာက နေနိုင်စွမ်း မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်၍ မဲ့၏။

“လမ်းလျှောက်လိုက်တော့ ခြေထောက်က မထောက်နိုင်ဘူး၊ ခါးမတ်လိုက်တော့ အသက်ရှူ ကျပ်သွားတယ်၊ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတောင် ဘယ်နေရာက နာပါတယ်၊ ဘာဖြစ်ပါတယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ရှင်က ဘယ်နေရာကို ဆေးထိုးမှာ လဲ”

“ဘယ်နေရာကို ထိုးထိုး၊ မင်းက ဆရာလား၊ ငါက ဆရာလား”

ကာက မဲ့ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

“ဆရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပါရဂူပဲဖြစ်ဖြစ် လူနာက ရောဂါပြောမှ ကုလို့ ရတာ၊ ဒီမှာ ... ဦးနေနိုင်စွမ်း၊ အန်တီ ကျေနပ်အောင် ဆေးတစ်လုံး ထိုးသွင်းပေးလိုက်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ အပ်ကြီးကိုင်မထားနဲ့ ၊ ကျွန်မ ဒီလောက်မနံဘူး”

“ဟုတ်လား”

နေနိုင်စွမ်း နှုတ်ခမ်းမှာ လှောင်ပြီး တစ်ချက်ဝေသွားပြီး ကာကို စိုက်ကြည့်၏။

ထို့နောက် ဆေးအပ်ကိုင်သည့်လက်ကို စိုက်ချထားလိုက်ပြီး စားပွဲစွန်းမှာ တင်ပါးနှင့် မှေးရပ်၍ ...

“ဒါဆိုလည်း မင်း ဘာလို့ ထိုင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ပြောပါလား စောစောက”

“ရှင် လုပ်ကိုင်နေတာကို တမင်ကြည့်နေတာလေ၊ သူ့ခိုးမတွေ့ဘဲ ထအော်ရင် ကျွန်မ အရူးဖြစ်သွားမှာ ပေါ့၊ ရှင့်လိုပဲ ကျွန်မကလည်း အန်တီကို အားနာလို့ ဒီမှာ ထိုင်ပေးနေတာ၊ ဝတ်ကျော တန်းကျေလုပ်ပြဖို့ မလိုဘူး၊ ထားလိုက်ပါ”

“ဝတ်ကျောတန်းကျေ လုပ်ပြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိဘစကားကို ကလန်ကဆန် မလုပ်ချင်လို့ ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်က အရိုးအကြောအထူးကု ဖြစ်နေလို့ ... ဟွန်း”

နေနိုင်စွမ်းက ပြောလိုက်ပြီးမှ ခပ်မဲ့မဲ့ စိုက်ကြည့်၏။

“ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ စမ်းသပ်ဖို့ မလိုဘူးထင်လို့ လေ၊ မင်းအမှုအရာကတော့ ကောင်းပါ တယ်”

“ဘာ”

“မာမီက သိပ်မာနကြီးတာ၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေဆိုရင် ပိုပြီးတည်တယ်၊ မိန်းက လေးတချို့က အမှုအရာတွေ ပိုလွန်းတယ်တဲ့ ၊ မင်းကိုတော့ ဘယ်လိုအမြင်နဲ့ လက်ခံသွားတာလဲ မသိဘူး”

“ကျွန်မကို ကားနဲ့ တိုက်ပြီး အမှုဖြစ်မှာ စိုးလို့ ခေါ်လာတာလေ၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ဟွန်း ... ကျွန်မက ဒါကို သာယာနေတယ်များ ထင်လို့ လား ၊ ဘယ်လိုမှ လှမ်းလို့ မရလို့ အောင့်အည်းနေတာ”

ဖုန်းလာလို့ သွားလိုက်ဦးမည်ဟု ပြောသွားသော ဒေါ်စင်ဒီလည်း ပေါ်မလာ။

ကာလည်း ဆက်၍ မျိုသိပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ မာနတွေကို ထမ်းပိုးရင်း ခုတင်ပေါ်က ဆင်း လိုက်သည် ။

ခြေစုံရပ်လိုက်သည် နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကာ လူက မဟန်နိုင်။

ပြုံးစစနှင့် လှည့်ကြည့်နေသော နေနိုင်စွမ်း ကိုယ်ပေါ်သို့ ဟပ်ထိုးပြိုကျမည့် အရေးကြောင့် ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမိအရ ပြန်ထိန်းသည် ။ တော်ကြာ ... ဒီယောက်ျားက ဘာတွေ အသားယူ၍ ပြောဦးမည်မသိ။

“အား”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

သူ့ပေါ် လဲမကျအောင် နောက်ပြန် လှန်ပစ်လိုက်သည့်အရှိန်နောက်သို့ လူက ပါသွားသည် ။

ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပစ်စလက်ခတ် ကျသွားပြီကို သိလိုက်၏။ ခေါင်းသည် တစ်စုံ တစ်ရာဆီသို့ ပစ်စလက်ခတ် ဆောင့်တိုက်ကာ မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွားသည် ။

နောက်တော့ ကာ ဘာမှ မသိတော့ပေ။

*